

Judikát NS 21 Cdo 3042/2013

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 08/19/2014
Spisová značka: 21 Cdo 3042/2013
ECLI: ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.3042.2013.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Náhrada škody
Pracovní poměr
Dotčené předpisy: § 366 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 380 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 2 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 34 předpisu č. 262/2006Sb.
§ 77 předpisu č. 262/2006Sb.

Kategorie rozhodnutí:C

21 Cdo 3042/2013

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ljubomíra Drápala a soudců JUDr. Jiřího Doležila a JUDr. Zdeňka Novotného v právní věci žalobkyně R. K., zastoupené JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Střelecká č. 672/14, proti žalovanému J. H., zastoupenému JUDr. Petrem Wildtem, Ph.D., advokátem se sídlem v Hradci Králové, Bohuslava Martinů č. 1038/20, o odškodnění pracovního úrazu, za účasti Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group se sídlem v Praze 8, Pobřežní č. 665/21, IČO 47116617, jako vedlejšího účastníka na straně žalovaného, vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 20 C 94/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. května 2013 č.j. 20 Co 77/2013-68, takto:

Rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Hradci Králové dne 6.2.2012 domáhala, aby jí žalovaný zaplatil 262.806,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% od 21.1.2012 do zaplacení. Žalobu odůvodnila zejména tím, že žalovaný požádal P. H., který "provazuje truhlářství v obci N." a u něhož syn žalobkyně A. K. "absolvoval praxi", aby pro něho "zajistil na den 14.6.2011 dvě osoby za účelem opravy střechy hospodářské budovy v objektu S.". P. H. "oslovil" A. K. a M. Č., oba na určeném místě sdělili svá jména J. H. mladšímu, který je informoval o tom, že je synem a zaměstnancem žalovaného, a začal jim přidělovat pracovní úkoly spočívající v opravě střechy. V souladu s jeho pokyny A. K. a M. Č. pracovali po dobu více než tří hodin; žalovaný byl o jejich přítomnosti a činnosti informován svým synem telefonicky v průběhu prací. Nikdo ze zaměstnanců žalovaného A. K. a M. Č. neposkytl pro výkon požadované práce helmu a ani prostředky k zajištění proti pádu. Přibližně v 11 hodin A. K. propadl střechou z více než 6 m na betonovou podlahu a na následky zranění dne 15.6.2011 zemřel. Žalobkyně je přesvědčena, že mezi A. K. a žalovaným vznikl pracovněprávní vztah a že žalovaný jako zaměstnavatel je z titulu své odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu povinen poskytnout jí náhradu škody, spočívající v jednorázovém odškodnění pozůstalých a v náhradě přiměřených nákladů spojených s pohřbem.

Žalovaný namítal, že prostřednictvím P. H. bylo dohodnuto pouze to, že A. K. a M. Č. se dne 14.6.2011 "dostaví do místa podnikání žalovaného, kde se teprve dohodnou, co budou dělat, za kolik a kdy nastoupí do práce". Žalovaný však musel brzy ráno dne 14.6.2011 odjet do Polska a ani se svým synem

nehovořil o tom, že by "měl někdo přijít na brigádnické práce"; domníval se, že "když tam ten den nebude, tak brigádníci půjdou pracovat k panu H., u něhož jinak brigádnické práce vykonávali". Podle žalovaného "panem H. zajištění brigádníci začali na střeše pracovat o své vůli a bez dohody s kýmkoliv" a žalovaný se o tom dozvěděl až dne 14.6.2011, kdy telefonoval synovi, který mu sdělil, že "při opravě střechy došlo k pádu". Žalovaný dovozuje, že mezi účastníky pracovní poměr nevznikl a že proto není povinen žalobkyni poskytnout požadované odškodnění.

Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 18.12.2012 č.j. 20 C 94/2012-41 žalobě vyhověl a rozhodl, že je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 53.592,- Kč k rukám advokáta JUDr. V. M. Na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že mezi A. K. a žalovaným vznikl "pracovněprávní vztah (tzv. faktický pracovní poměr)", když z výpovědi svědka M. Č. je zřejmý jeho "obsah (nejen tedy dohoda o druhu vykonávané práce, místa výkonu práce a dni nástupu do práce, ale i např. dohoda o odměně za tuto práci)", a že jsou splněny předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu podle ustanovení § 265 zákoníku práce. Soud prvního stupně současně odmítl skutkovou verzi žalovaného, podle které A. K. a M. Č. "konali práci o své vůli (svévolně)", a žalobě vyhověl.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28.5.2013 č.j. 20 Co 77/2013-68 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítnul, a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 13.140,- Kč k rukám advokáta JUDr. Petra Wildta, Ph.D., a že žalobkyně je povinna zaplatit "na účet České republiky - Okresního soudu v Hradci Králové" na náhradu "nákladů řízení státu" 640,- Kč. Odvolací soud odmítl názor soudu prvního stupně o tom, že "mezi účastníky byl uzavřen tzv. faktický pracovní poměr", neboť k tomu, aby "bylo možné dovodit, že mezi účastníky vznikl byť jen faktickou cestou pracovní poměr, musely by se obě strany dohodnout na základních podmínkách pracovní smlouvy a musela by být prokázána jejich vůle pracovní smlouvu uzavřít". Podle odvolacího soudu však takový závěr nelze učinit; pracovní smlouva "předpokládá určitou dobu trvání pracovního poměru", neboť se jí zakládá "dlouhodobější pracovněprávní vztah, který bude trvat po určitou, nikoliv však přesně vymezenou dobu", a z jednání žalovaného a A. K. v době předcházející úrazu nelze "dovodit, že bylo úmyslem zúčastněných uzavřít pracovní poměr, tedy vztah, na jehož základě by A. K. byl povinen docházet pravidelně do zaměstnání k žalovanému a žalovanému by vznikla povinnost přidělovat A. K. práci". Odvolací soud dále dovodil, že mezi A. K. a žalovaným nebyla uzavřena ani žádná z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr; A. K. a M. Č. se dostavili na stavbu "na základě dohody s P. H.", žalovaný "na stavbě nebyl přítomen", oba na místě "komunikovali pouze se synem žalovaného, který jim posléze výkon práce na střeše umožnil", a tento skutkový stav "nedovoluje skutkový závěr, že mezi žalovaným a A. K. byla uzavřena dohoda o provedení práce". Protože úraz, který se přihodil A. K., není pracovním úrazem, musela být žaloba zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že A. K. při sjednávání dne nástupu do práce, místa výkonu práce, druhu práce a výše odměny za práci sice jednal s P. H., ale "šlo o projev vůle žalovaného", a že tomuto projevu vůle "odpovídalo dne 14.6.2011 jednání J. H. mladšího (syna žalovaného), který vystupoval vůči A. K. "jako osoba jednající jménem žalovaného" a který se A. K. "představil, přiděloval mu úkoly, které A. K. plnil, a pro výkon práce ho vybavil potřebným nářadím"; podle žalobkyně je proto zřejmé, že mezi A. K. a žalovaným vznikl pracovněprávní vztah. Žalobkyně dále odmítá závěry odvolacího soudu o "neexistenci faktického pracovního poměru" a dovozuje, že má právo na požadované plnění, i kdyby se jednalo o "faktický právní vztah založený dohodou o práci konané mimo pracovní poměr". Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání jako nepřipustné odmítl. Uvedl, že odvolací soud se při právním posouzení věci neodchyloval od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu a že se ani nejedná o otázku, která by v rozhodování odvolacího soudu doposud nebyla vyřešena či byla rozhodována rozdílně. Podle názoru žalovaného z provedeného dokazování vyplynulo, že k žádné shodě o obsahu jakékoliv pracovní smlouvy mezi žalovaným na straně jedné a synem žalobkyně A. K. nedošlo a ani dojít nemohlo.

Nejvyšší soud České republiky jakou soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu a že dovolání je třeba i v současné době projednat a rozhodnout o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále jen "o.s.ř."), neboť řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době přede dnem 1.1.2014 (srov. čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb.), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci bylo z hlediska skutkového stavu soudy (mimo jiné) zjištěno, že syn žalobkyně A. K. při práci na střeše objektu žalovaného v S. utrpěl dne 14.6.2011 (v důsledku pádu na zem z výšky) úraz, na jehož následky dne 15.6.2011 zemřel. Při řešení otázky, zda šlo o pracovní úraz a zda tedy žalovaný odpovídá za škodu tím vzniklou, se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Nejvyšší soud ČR proto dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je přípustné podle ustanovení § 237 o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k době úrazu - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 116/2008 Sb., a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 286/2009 Sb., č. 320/2009 Sb., č. 326/2009 Sb., č. 427/2010 Sb., č. 347/2010 Sb. a č. 73/2011 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 30.6.2011 (dále jen "zák. práce"), a subsidiárně též

(srov. nálezu Ústavního soudu č. 116/2008 Sb.) podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 89/1996 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 91/1998 Sb., č. 165/1998 Sb., č. 159/1999 Sb., č. 363/1999 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 103/2000 Sb., č. 227/2000 Sb., č. 367/2000 Sb., č. 229/2001 Sb., č. 317/2001 Sb., č. 501/2001 Sb., č. 125/2002 Sb., č. 135/2002 Sb., č. 136/2002 Sb. a č. 320/2002 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 476/2002 Sb., zákonů č. 88/2003 Sb., č. 37/2004 Sb., č. 47/2004 Sb., č. 480/2004 Sb. a č. 554/2004 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 278/2004 Sb. a zákonů č. 359/2005 Sb., č. 56/2006 Sb., č. 57/2006 Sb., č. 107/2006 Sb., č. 115/2006 Sb., č. 160/2006 Sb., č. 264/2006 Sb., č. 315/2006 Sb., č. 443/2006 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 230/2008 Sb., č. 384/2008 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 41/2009 Sb., č. 215/2009 Sb., č. 227/2009 Sb., č. 285/2009 Sb., č. 155/2010 Sb., č. 28/2011 Sb., č. 132/2011 Sb. a č. 139/2011 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 30.10.2011 (dále jen "obč. zák.")).

Zaměstnavatel odpovídá za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (§ 366 odst.1 zák. práce); pracovním úrazem se tu rozumí poškození na zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (srov. § 380 odst.1 zák. práce).

Předpoklady odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu jsou pracovní úraz, vznik škody a příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a vznikem škody. Protože pracovním může být jen takový úraz, který poškozený utrpěl při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, jedná se o pracovní úraz jen tehdy, jestliže k němu došlo v rámci pracovněprávního vztahu poškozeného u odpovědného zaměstnavatele; pracovněprávní se tu rozumí nejen některý ze základních pracovněprávních vztahů (pracovní poměr, vztah založený dohodou o provedení práce nebo vztah z dohody o pracovní činnosti), ale rovněž právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru (srov. například Závěry k výkladu některých ustanovení zákoníku práce, uveřejněné ve Sborníku Nejvyššího soudu III na str. 24 a násl.).

Závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu podle Zákoníku práce, není-li upravena zvláštními předpisy; základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr (srov. § 3 zák. práce).

V dohodě o provedení práce musí být sjednána (jako její podstatná náležitost) práce, která má být zaměstnancem vykonána. Obsahovými náležitostmi dohody o pracovní činnosti jsou sjednaná práce, sjednaný rozsah pracovní doby a doba, na kterou se dohoda uzavírá (srov. § 76 odst.4 zák. práce). Dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti je zaměstnavatel povinen uzavřít písemně, jinak jsou neplatné (srov. § 77 odst.1 část věty před středníkem zák. práce), a to - jak vyplývá z ustanovení § 20 zák. práce - jen tehdy, jestliže se ten, kdo je takovou dohodou dotčen a kdo nedostatek formy dohody sám nezpůsobil, neplatnosti právního úkonu dovolá.

Pracovní smlouva musí obsahovat druh práce, který má zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonávat, místo nebo místa výkonu práce, ve kterých má být sjednaný druh práce vykonáván, a den nástupu do práce (srov. § 34 odst.1 zák. práce). Zaměstnavatel je povinen uzavřít pracovní smlouvu písemně (§ 34 odst.3 zák. práce); protože právní úkon, který nebyl učiněn v zákonem předepsané (písemné) formě, je neplatný, jen jestliže to výslovně stanoví Zákoník práce (srov. § 21 odst.1 větu první zák. práce), a protože ustanovení § 34 odst.3 zák. práce nestanoví, že by pro nedostatek písemné formy byla pracovní smlouva neplatným právním úkonem, je pracovní smlouva platná, i když byla uzavřena ústně nebo jen konkludentně.

Podle ustálené judikatury soudů vznikají pracovní smlouva, dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti na základě projevů vůle učiněných způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli zaměstnanec a zaměstnavatel projevit, tedy za takových okolností, které nevyvolávají pochybnost o tom, že projevy vůle zaměstnance a zaměstnavatele směřovaly ke sjednání pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti určitého obsahu. Nedošlo-li ke sjednání dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti a nejde-li o výslovné projevy vůle, je třeba vždy zkoumat, zda mezi účastníky nebyl navázán pracovní poměr; za sjednaný lze pokládat ten druh práce, který zaměstnanec bez námitek začal pro zaměstnavatele s jeho vědomím vykonávat, za sjednané místo výkonu práce lze považovat to místo, v němž začal pracovat, a za sjednaný den nástupu do práce lze pokládat den, kdy zaměstnanec takovou práci skutečně vykonával. Pro zjištění, jaký právní vztah se mezi účastníky vytvořil, nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o jejich vztazích, nýbrž významné je - bez ohledu na to, jak účastníci následně hodnotí své právní postavení - posouzení obsahu projevů vůle, tedy zjištění, co bylo skutečně (výslovně nebo jen konkludentně) projevováno (srov. například Závěry k výkladu některých ustanovení zákoníku práce, uveřejněné ve Sborníku Nejvyššího soudu III na str. 19, rozsudek bývl. Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.3.1975 sp. zn. 5 Cz 6/75, který byl uveřejněn pod č. 19 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1977, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.3.2005 sp. zn. 21 Cdo 2137/2004, který byl uveřejněn pod č. 30 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2006).

O tzv. faktický pracovní poměr se nejedná - jak se domnívá odvolací soud - tehdy, jestliže se účastníci "na základních podmínkách pracovní smlouvy" dohodli "faktickou cestou". Tzv. faktickým pracovním poměrem se rozumí v judikatuře soudů právní vztah, který vzniká tím, že fyzická osoba koná pro zaměstnavatele (s jeho vědomím a podle jeho pokynů) práci (závislou práci ve smyslu ustanovení § 2 odst.4 a 5 zák. práce), ačkoliv mezi nimi nebyla sjednána platná pracovní smlouva, popřípadě platná dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.5.2003 sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.6.2010 sp. zn. 21 Cdo 2029/2009). Právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním. Protože nejde o pracovní poměr, neplatí pro něj ustanovení o skončení pracovního poměru, o délce výpovědních dob apod. Fyzické osobě však vždy musí být - rovněž s přihlédnutím k ustanovení § 19 odst.2 zák. práce, podle něhož neplatnost právního úkonu nemůže být zaměstnanci na újmu, pokud neplatnost nezpůsobil výlučně sám, a vznikne-li zaměstnanci následkem takového neplatného právního úkonu škoda, je zaměstnavatel povinen ji nahradit - vydáno bezdůvodně obohacení, které zaměstnavateli vzniklo tím, že přijal od fyzické osoby plnění (vykonanou práci) bez právního důvodu nebo z neplatného právního úkonu (§ 451 obč. zák.); v případě, že by utrpěla škodu, má stejné právo na její náhradu jako zaměstnanec v platném pracovním poměru (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2012 sp. zn. 21 Cdo 3191/2011).

V projednávané věci odvolací soud z uvedené ustálené judikatury soudů nevycházel.

Z odůvodnění napadeného rozsudku nelze dobře dovodit, proč mezi A. K. a žalovaným nemohla být uzavřena žádná z dohod o pracích konaných mimo

pracovní poměr, neboť dohoda o provedení práce nebo dohoda o pracovní činnosti mohly být uzavřeny též ústně nebo i konkludentně; ustanovení § 77 odst. 1 části věty před středníkem zák. práce sice vyžaduje u těchto dohod písemnou formu, její nedodržení má však za následek neplatnost právního úkonu pouze relativní, k níž smí být přihlédnuto, jen kdyby byla namítnuta k tomu oprávněným (legitimovaným) účastníkem (§ 20 zák. práce).

Odvolací soud dále dovodil, že "úmyslem" A. K. a žalovaného nebylo uzavřít pracovní poměr jako "vztah, na jehož základě by A. K. byl povinen docházet pravidelně do zaměstnání k žalovanému a žalovanému by vznikla povinnost přidělovat A. K. práci", přehlédl však, že pracovní poměr může být sjednán nejen na neurčito, ale i na dobu určitou, vymezenou (mimo jiné) dobou trvání určitých prací (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.9.2001 sp. zn. 21 Cdo 1990/2000, který byl uveřejněn pod č. 41 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2002), jako může být například doba výkonu prací při opravě střechy domu. Z pouhé okolnosti, že nebylo při uzavření pracovní smlouvy záměrem uzavřít pracovní poměr jako "vztah, na jehož základě by zaměstnanec byl povinen docházet pravidelně do zaměstnání", proto nelze důvodně dovozovat, že by mezi A. K. a žalovaným nemohla být sjednána (ústně nebo konkludentně) platná pracovní smlouva.

I kdyby mezi A. K. a žalovaným nevznikl platný pracovní poměr nebo vztah z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, byl by - jak rovněž vyplývá z výše uvedeného - dán nárok na odškodnění úrazu A. K. jako pracovního úrazu, jestliže k němu došlo při výkonu práce, tedy z důvodu tzv. faktického pracovního poměru. Odvolací soud však při rozhodování věci vycházel z chybného vymezení toho, co je tzv. faktický pracovní poměr. Závěr, podle něhož žalobkyni nenáleží požadované odškodnění, tedy nemůže obstát.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není v souladu se zákonem, neboť spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu napadeného rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek podle ustanovení § 243e odst. 1 o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243e odst. 2 věty první o.s.ř. vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Hradci Králové) k dalšímu řízení.

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1 a § 243g odst. 1 část věty za středníkem a věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 19. srpna 2014

JUDr. Ljubomír Drápal
předseda senátu

www.nsoud.cz